

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΒΩΚΟΥ

Η ΠΡΟΞΕΝΗΤΡΑ

ΙΚΡΗ—κοντή και άσχημη όπως ήταν, είχε μια παράξενη γοητεία στις γυναίκες. Έτρεχε κάθε μέρα από σπίτι σε σπίτι, παρουσιάζονταν σιγά—σιγά και ζαρκιάρια και δεν ήξερες από πού είχε μπει, από την πόρτα ή από το παράθυρο—τόσο την έβλεπες σε μια ώρα που δεν την περιμένας.

Έδινε την εντύπωση πως το πάτωμα είχε ανοίξει και την ξεκοφένοντες έβάνοι με κινήματα—γοητευτική ταχυτητα ή ότι το ταβάνι είχε τρυπήσει και κατέβαινε σαν μια ηρωίδα θεάτρου νευροπάστων. Το βέβαιον είναι πως η παρουσία της σου φάνοταν όλοένα ζαρκιάρη, όταν πρόβαλε μπρός σου και σε κύτταζε με το χαμόγελο στα χείλη.

—“Ε, έ! Έγώ είμαι! Έλεγε με τη λεπτή, λαρυγγώδη φωνή της, που συνοδεύονταν πάντα από ένα γέλιο άνηχο. Δεν με περιμένας, αγάπη μου;

—“Αγκάλιαζε τις φίλες της και τις φιλούσε. “Έπειτα φρόνιζε να βγάλει το καπέλο της και το βέλο, σημείο πως θάινε στο σπίτι αυτόκλητη και το μεσημέρι. Έπειτα άρχιζε τις ερωτήσεις: πού ήταν χτές ή καθεμιά τους, πόσες επισκέψεις είχαν στο σπίτι τους, πώς ηγαίνον οι έρωτές τους, για όλη τη ζωή, όλες τις μακροφροντίδες, όλες τις χαρές, τις λύπες, τα εντυχήματα, τα δυστυχήματα, το φάι, τη μούδα, το ζήλια, τις παραγγελίες στις μαδίστρες, τα καπέλλα, ιδίως τα καπέλλα, όλη την ιστορία των φίλων και των οικιακών, τους ανόητους συγγενείς, τους καπνιστές, τους έξ αγγιστείας, τους ήθικαν, τους έργωναν, τα σκάνδαλα, την ηλικία, το χρόνο γεννήσεως, τα πάντα.

Τα έγιναιζε όλα. Δεν της έμαγεμε καμιά λεπτομέρεια. “Αν ήταν σπη: Φλώρα, ήξερε τι ζούσανε για το μεσημέρι ή Κατερινά. “Αν έτύχαινε στις Κατερινάς, ήξερε τι θα φάν το βράδυ ή Φλώρα.

—“Ε, έ! επανείλιθανε, ανοίγοντας διάπλατα το στόμα της και με τα μάτια γομολομένα. Έγώ είμαι, καλέ! Σας έπεθάρησα κ' ήθελα...

“Ήταν γοητεία, δίνωμι και πίσος. “Επρόσβαλλε την προσωπική έλευθερία των ανθρώπων. Γνώριζε τα μυστικά και τις αδυναμίες των. Για ένα τους βλέμμα τους έχόρσασε ένδοξος:

—Σε βλέπω παραγμένη. Τι σου συμβαίνει;

Ψυχολογούσε τους ανθρώπους απ' το βλέμμα τους και δεν έσφαλλε ποτέ. “Έπειτα ζητούσε κ' έλαριν εξομολογήσεις με το γλυκό λόγο, με την κολακεία, με μια παρατονημένη έμφραση αγάτης, που σου εχόταν να της τα πης όλα, ακόμα και τις πιο παράξενες ιδέες που περνούσαν απ' το νου σου, “ ανακουριστής, να παρηγορηθής, να της ανοίξεις την καρδιά σου.

Με την άφορσισα που έδειχνε, με την επιπιστοσύνη που ένέπνευε, παρενέβαινε και δηρύνει και έκαρνούσε τα αίσθηματά όλων και ιδίως των έραστών. Μια φορά ένας δυστυχής, που αγαπούσε κάποιον και δεν ήξερε αν θα τον έλαριν, έπεσε στα πόδια της.

—Θέλεις να γίνης άντρας της; του είπε αυτή. “Άφησε την υπόθεσα σε μένα...

“Αλλά και στον άντρασική είχε περί το ίδιο. Και στους δυο είχε περί κολακωνική φράσα:

—“Εμπιστοέμου σε μένα, και θα την έχης μέσα σε μια βδομάδα στην άγκαλιά σου.

Και στη νέα πάλι έλεγε:

—Και πούς δυο να πούς έχης στην ιδέα σου, και τους δυο. Δεν έξερεις τί μπορεί να σου συμβή αύριο. “Αν σου φύγει ο ένας, μένει ο άλλος...

Τι κέρδιζε απ' όλα αυτά ή Χρυσούλα—γιατί αυτό ήταν τ' όνομά της—, τί κέρδιζε; Τίποτε, άπολύτως τίποτε. “Η ζωή της ήταν αυτή, να εξετάζη τι κάνουν οι άλλοι, να υποθέτουν τους έρωτές τους, να υπηρετή τους πόθους των, όργανο του—Διαβόλου, καθώς λένε.

“Η Χρυσούλα ήταν παντοκρμένη—από πολλάστα βεβαίονε μόνη της—είχε και βέρια στο δάχτυλό της και ένα κομμάτι πενεκεδένο με στέφανο του γάμου επάνω απ' το διαπλό κορβίβι της.

Αδώς της άσχημάς της, ο έρωας την είχε απορήσει για πολλά χρόνια. “Αλλά κ' αυτή τον έκαυήρσεν με προμαστική έπιμονή, ώσπου μάγεψε ένα παλληγάρι είκοσι χρόνων.

—Πώς τα κατάφερες, της έλεγαν όλοι, πώς τα κατάφερες, Χρυσούλα;

—Με την άφορσισα, την κολασίνη, την αγάπη, την ύποταξη και την απάτησση. “Όλα αυτά τα πήρα και τα χάρισα στή νεότητή του. Για χάρη του, μισού να στερηθώ τα πάντα.

“Ένα έμμενε άνεξαρσίβιοτο: πού είχε τελώσει τους γάμους της.

Γιατί στον έναν έλεγε το ένα μέρος, στον άλλο ληγαμονούσε κ' άναίρενε άλλο.

“Ο άντρας της—ο κωμικός της, όπως τον άνομάζε—, ο ‘Αντωνάκης της, ήταν μιχανικός σ' ένα βαπόρι, της έλατε έφτά μέρες τη βδομάδα και ερχόταν την όδοή. Την ημέρα αυτή που τον περιμένας, σταματούσε τις επισκέψεις της.

Κλείνονταν στο δωμάτιό της, το συγκόρβε, το έκανε όραιο και από νωρίς έβγαυε στο παράθυρο και φάρονε τα μάτια της στο πέλαγο, πέρα απ' το λιμάνι. Έσάουγε τους καπνούς του βαποριού από τα βάθη ακόμα του όρίζοντος και διάκρινε πέρα μακριά το πλοίο, μόλις φανόταν.

—“Ο ‘Αντωνάκης, έλεγε, ο ‘Αντωνάκης! Νάτος, έρχεται!...

Τότε, χορηγώνοντας, με μικρά γρήγορα βηματάκια πήγαινε στον καθρέφτη κ' έκανε μια χριστά ιδιότροπη κ' ύστερα σορούζε ένα χρισματοπό μισοφύρι και ένα φρόμα με φρομαλλάδες. Βγαίνοντας έπιτα στο κατώφλι, του έκανε ύποδοχη, σαν να τον είχε πάρει την ίδια εκείνη μέρα.

Τον έρωτούσε για το ταξείδι, πώς πέρασε, τί έκανε, πού πήγε. “Έπειτα του έβαζε φαί, πάντα διαλέχτό, κραιά, και τοδινε να φάη. Αυτή δεν έτρωγε ποτέ.

—Έξερεις, αγάπη μου, του έλεγε, όλη την έβδομάδα; μια δραχμή μόνο χάλια, μια δραχμή... “Εσύ πώς πήγες;

—Έγώ, άπαντούσε εκείνος, τα ξέρεις. “Έπειτα πάλι έξω. Δεν μου φάνοταν το χρισμάτι μου ούτε για το σιστότο... “Έχω άφιλεις, Χρυσούλα!...

“Έπειτα του διηγείτο όλα τα σκάνδαλα, τα όποια έπρασσάινε και των όποιων ύπηρεζε μάρτης και' όλη την έβδομάδα. Στο τέλος επανείλιθανε το ερωτικό της ύμμα άσμάτων:

—Μ' αγαπάς;

—Άφησε με, της άπαντούσε εκείνος ντροπαλός.

“Εσπαρνε τότε την καρδιά της πληρέστερα, γλίκαυε τα μάτια της και του έανάλεγε:

- Μ' αγαπάς;
- Σε παρακαλώ, Χρυσούλα, άφησε με ή σιγο σου είπα.
- Μ' αποφεύγεις;
- “Ω! μ' δέν άντέχο πειά!...
- Σε λύπασα;
- “Ω, ώ!...
- Σου έδωσα καμιά άφορητή, αγόρι μου;
- Μίησε μου...

***

Μια μέρα, ο ‘Αντωνάκης της άπάντησε με γεμάτο στόμα:

—Θά μ' αφήσεις επί τέλους να φάω μια μισοιά ψωμί;

—Καλά δά, φάε. Για σένα τα φρούλα, αγάπη μου, όλα. Λοιπόν πές μου, είσα καλά; Με συλλογίζόσασαι λιγάκι; Έγώ σ' επεθάρησα. Φάε όμως, πη και το κρασά σου και μου τα έες με την ήσυχία σου, αγόρι μου!...

—Πάντα σε συλλογίζομυνα, εστε εκείνος, άδειάσοντας ένα ποτήρι ρετανάτο.

—Έγώ με τ' όνομά σου έπρωτα να κοιμηθώ, με τ' όνομά σου την αυγή σπρωκόμενα, πουλάμω μου. Και το δνειρό μου ήσωνα έσύ, και το κάθε βαπόρι του λιμανιού έσένα μου θ' έμεις, φως μου. Μ' αγαπάς λοιπόν και μένα λιγάκι;

“Εκείνος την κύτταζε καλά—καλά και είτε με άδιάφορη φρονή, δίνοντας τέλος σ' αυτό το άτελείωτο ερωτικό βάσανο:

- Σ' αγαπά, να!
- Πάμε περίπατο λοιπόν;
- “Α!
- Γιατί, φως μου;
- Πώς θέλεις να πάμε περίπατο, άφου δεν έχουμε ούτε για έναν καφέ;
- Τι, γ' αυτό κλαίγασα, αγάπη μου; “Α μήν καθήσομυε ποιθενά! Είνε ανάγκη να καθήσομυε στα μακαρενά; Πάμε στα μουράγια, έχω ένα πεπονάκι και το τρώμε. Μου το χάρισε ή Φλώρα, πού της το στέλιανε από την πατρίδα της. Με το φεγγάρι θα εινε όραιο. Πάμε, φως μου, να σε χαρώ!...
- Είμαι κουρασμένος!...
- “Όπως θέλεις τότε!...
- “Εκείνος άκούμησεν σιωπηλώς το κεφάλι του επάνω στο μαυρισμένο χέρι του, την κύτταζε με μάτια βλοσυρά κάτω από τα πικνά του φρύδια και είτε:
- “Ακουσε δά, Χρυσούλα. Τί γίνονται επί τέλους αυτά τα χτήματα;
- “Α, γά τα χτήματα λές, ‘Αντωνάκη μου; Θά πουληθού ής

‘Ο Γεράσιμος Βώκος

τόν 'Οχτώβρη. 'Η υπόθεσι εινε τελειωμένη...
 — 'Εγώ φάτσα και μου ετανε πώς δεν υπάρχουν...
 — 'Αντωνάκη, σου ελα εγώ ποτέ ψέμματα; 'Α, όλα κι' όλα, σου ελα ποτέ ψέμματα;... Τά χτήματά μου, τ'ό ξέρεις, εινε τ'ο μαριχτη τ'ο πατριου του μου...
 — Αύτου τ'ο άγιου άνθρακου!...
 — 'Αντωνάκη, όλα κι' όλα, αλλά, σε παρακαλώ, να μιλάς με σεβάσιμα. Δεν τ'όν ήξερες όμως κι' έχεις άδικο. 'Ήταν ο μεγαλύτερος έμπορος κι' ο άλησμόνητος εδεργέτης μου. Μ' ανάβρησε σάν δικό του παιδί. 'Όσο για τ'ά χτήματα, υπάρχουν 'Αντωνάκη. Μου τ'ο ετε και προφορικώς και μου τ'όγραφε...
 — Ναι, αλλά έδω χρειζόνταν χαρτιά...
 — 'Αντωνάκη, τ'ά χαρτιά εινε στο διαγραφόρο, άγορά μου, στ'όν πληρεξούσιου. 'Αλλά, βλέπεις, ως τώρα δεν ήταν εποχή να πουληθούν. 'Όταν μούγραψε τις προάλλες...
 — Που εινε τ'ο γράμμα;
 — 'Ελεεις τότε, 'Αντωνάκη μου, στο ταξίδι. Τ'ο γράμμα τ'ο πήρε ο άερος από τ'ο παράθυρο, την ώρα που τ'ο διάβαζα και τ'ο ξεναδιάδα χαρουμενα, την ώρα που κίταζα στο λιμάνι τ'α Βαπόρια κι' έλεγα πώς ερχόσουν εσύ, ψυχή μου. Δεν με πιστεύεις την καϊμένη; 'Ακουσε. Θέλεις να σου κόψω τ'ο πεπόνι μιά και δεν θά βγουμε περιπατο; Και σουχα και κάτι άλλο που πάει με τ'ο πεπόνι. Κραπάκι παλιό. Μου τ'ο χάρισε ή Σμυρνιά.
 — Τ'ο πεπόνι κόψω, δεν θέλω να σου χαλάσω τ'ο χατήρι, μιά τ'ο νοικι πάς θά πληρωθί;
 — Τ'ο νοικι; Δεν φτάνουν ως εκεί ή δυνάμεις μου, 'Αντωνάκη...
 — Κι' εγώ βασίθρα ναρχομαι μέσα σ' αυτό τ'ο κλουνοσοφί...
 — 'Εγώ δεν βαρύνωμαι που μένω και σε καρτερά δη τη βδομάδα πότε να φραήσι, άγγελέ μου; Μά, για να σε δώ καλά στα ψάτια. Κίτταξέ με, κανάρι μου. Κάτι έχεις...
 — Δεν έχω τίποτε. Θά βγω έξω να πάω άέρα.
 Του άντιστάθρησε :
 — Και που θά πάς; 'Ακόμα δεν σε είδα, ακόμα δεν σε χάρηκα. 'Αντωνάκη μου...

Πήρε τ'ο κατέλλο του και έβριγε βιαστικώς. 'Εκείνη που μάντευε και ήξερε όλα τ'ά ξένα πράγματα, δεν μπόρεσε να καταλάβη τ'ά δικά της.
 'Ο 'Αντωνάκης εχε πάσει μιά νέα γνωριμία σ' ένα από τ'ά μέρη που προσηγγίζε τ'ο βατόρι του και λογάριζε από καρδιά ν' άποκατασταθί στην πόλι αυτή. 'Εκει μιά μέρα παντρευτήρη και πήρε άρκετη προίκα. Οι συγγενεί της νύφης τ'όν υποστήριξαν κι' έγινε πρώτος μηχανικός τ'ο βατόρι.

'Η Χρυσούλα τ'όν περιεμενε, καθισμένη, όπας πάντα, στο παράθυρό της, αλλά δεν τ'όν ειδε να γυριζή άπό τ'ο τελευταίο του ταξίδι. 'Επρεξε παντού και ούτως και έμαθε τέλος τ'όν αλήθεια.

'Η μέρα της συμφωρδής ήταν συγγραμική γι' αυτήν κι' άπαρηγόρητη. 'Η Χρυσούλα κλειστικη στο δωμάτιό της, στη ζεστή φοληρά τ'όν μόνον της έρώτων, και κίταζε με θρήνη τα πράγματα που της θύμιζαν την περασμένη ετυχιάζα: δύο φωτογραφίες τ'ο 'Αντωνάκη κι' έξωτά τ'α στέφανα του γάμου, τ'α φαντασματικά, τ'ά ψεύτικα, που ή συνήθεια τ'ο ψεύδους τ'α εχε παρουσιάσει στην ψυχή της; σάν άληθινά σύμβολα.
 'Επειτα πήρε τ'ους δρόμους, μήπως τ'όν άπαντήση κάποιου. 'Επειτα ρωτούσε γνωστούς και άγνωστούς. 'Ακόμα γύριζε έξω από τ'ά σπίτια που εχε ήξειε μαζί του. Κοντά στο λιμάνι, δισαν έδλετε ένα παραθυράκι μισογυρομεμένου σπιτιού, έκλαιγε. 'Εκει εχε γίνει ή πρώτη τρυφερή έξομολόγησι...

Σε μιά συναναστροφή, ή Χρυσούλα που βρισκόταν ανάμεσα σε τ'όσες άμορφες κατέλλες, εχε γνωρισει τ'όν 'Αντωνάκη και τ'όν εχε μαγέψει με την κάλοσύνη, την άρρασίωση, την αυταπαρήρη της. Τ'όν εχε καταφέρει να ακούη μόνος του σ' αυτό της και να τ'ης πη σνά :
 — Σ' αγαπάω!...

Κι' έκλαιγε τώρα με την ένδημησι αυτή. Πώς άλλαξε ο κόσμος! 'Η σφαίρα λατών εχε γυρισει άνω-κάτω; Φτωχή Χρυσούλα!...

† ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΒΩΚΟΣ

ΓΝΩΜΙΚΑ ΤΟΥ ΚΟΡΑΗ

— Τ'ο να συμβουλεύη τις τ'ά καλά, δεν χρειάζεται μεγαλήν γνώση.
 — Εινε μαθητημενον από την πείρα, δι' από δύο έξίσου άπαίδευτα υποκειμενα, από δύο έξίσου άπαίδευτα έθνη, τ'ο πλουσιότερον εινε τ'ο ελασιότερον.
 — Κανένα πράγμα δεν έπαυχάνη την παρέλευσαν τ'ών καιών τοσοτον, δσον ή άπομονή.

ΟΤΑΝ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΠΑΡΑΣ

ΕΝΑΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΣ ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

'Η περίφημες καλλιτεχνικές συλλογές τ'ο Μόργκαν. Τά... μευσειά του. Τί έξέδωσε για τ'ά σπάνια καλλιτεχνήματα. Οι αντιπρόσωποι του. 'Όπου αγοράζεται ένα δόλοκληρο σπίτι, χάρην ενός άγγελου! 'Ο τυχερός κληρονόμος. Πεντηρίς και άπάτες, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μεταξύ τ'ών μανιωδετέρον συλλεκτών τ'ο κόσμου δύναται να συγκαταλεχθή και ο 'Αμερικανός πολυκατομνυριούχος Πίερτον Μόργκαν, ο όποιος απέθανε πρό λίγων ετών.

'Επί μακράν σεϊράν ετών, ο πάμπλουτος 'Αμερικανός άγόραζε άντι άδρότάτης τιμής άληθινά άριστουργήματα τέχνης. Τά μέγαρά του — μ' εχε κατοικίες σ' όλες σχεδόν τις Ευρωπαϊκές πρωτεύουσες — εχαν μεταβληθεί σε μουσειά.

Παρ' όλη όμως τ'η μανία που εχε ο Μόργκαν να άποκτά έργα τέχνης και άλλα κομνητεχνήματα, δεν τ'α χρησίμευε δια για τ'όν 'αυτό του, αλλά δώριζε, ίδιος άγάλματα και εικόνες, στα αρχαιολογικά μουσειά της πατρίδος του.

'Ο Μόργκαν ταξείδευε με την θαλαμηγόν του σ' όλα τ'ά μέρη τ'ο κόσμου, με τ'όν άποκλειστικό σχεδόν σκοπό να πλουτίη τ'η συλλογή του με νέα άποκτήματα.

Κάθε άποκείμενο που θεωρούσε κατάλληλο για τ'η συλλογή του, τ'ο πήρουνε δω-δω. Σε όλες τις μεγάλες δημοκρασίες τ'ών Ειρωπαϊκών πόλεων υπήρχαν πάντοτε αντιπρόσωποι τ'ο 'Αμερικανού εκατομνυριούχου, οι όποιοι ενεργούσαν ώστε τ'α φτωχότερα και τ'α πολυτιμότερα τ'ών πολιωμένων ειδών να περιέλθουν στην κατοχή τ'ο Μόργκαν.

'Η συλλογή τ'ο Μόργκαν, σύμφωνα με τ'ους έπολογισμούς τ'ών ειδικών, τ'ο εχε στοιχίσει πολλά... δισεκατομμύρια, γιατί, όπως είπαμε, δεν ταυχομνησκάν καθόλου σ' αυτό τ'ο ζήτημα.

'Όταν ο Μόργκαν έπιληροκορήσε, ότι έπρόκειτο να πουληθή κάποιον ένα έργο τέχνης, έστειλε διαταγή στους αντιπροσώπους του, οι όποιοι εχαν άπόλυτη έλευθερία ως προς τ'ο χρηματικόν ποσόν που θά διέθεταν σχετικώς.

Κάποτε ένας αντιπρόσωπος τ'ο Μόργκαν, τ'όν Μπράιτον τ'ης 'Αγγλίας, προκειμένου ν' άποκτήση ένα πολύτιμο ζωγραφιστό άγγείο, έφραζε μέχρι τ'ο σημείου ν' αγοράση... όλο τ'ο σπίτι, μέσα σ'ε όποιο βρισκόταν τ'ο σπάνιο άποκείμενο, πληρώνοντας 500, 000 γαλλικά φράγκα!...

Κι' ο Μόργκαν, όχι μόνον έπεδοκίμασε την πανακριβή άγορά του, αλλά τούκανε κι' ένα δώρο από 50,000 φράγκα.

'Υπήρχαν όμως και περιπτώσεις, κατά τις όποιες ο Μόργκαν, παρ' όλη τ'η ζορηή έπιθυμία του και παρ' όλη τ'α κολοσσιαία ποσά που διέθετε, δεν κατορθώσε ν' αγοράση ένδειον που ήτοσο.

Μιά φορά, π.χ., ήτοσοε ν' αγοράση ένα άγγείο από πορσελάνη τ'ών Σεβρών, έμισα τ'όν όποιου εχε άλλα τέσσαρα, αλλά με όλο τ'ο μισθόδες ποσόν που προσέφερε, δεν τ'ού έθιναν.

'Εξάμια μιά μέρα τ'όν παρουσιάστηκε ένας φτωχός και κωκοντυμένος Παρισινός, ο όποιος άντι ελαχίστου ποσού τ'ού προσέφερε τ'ο πολυτίμητο άγγείο, τ'ο όποιο εχε κληρονομήσει από μιά γορή συγγενισιά του, μη γνωρίζοντας την πραγματική του αξία.

'Αλλά ο εύσυνεδητος συλλέκτης δεν κατορθώητε να έμεταλλευθή την προφανή άγνοια τ'ο κατόχου τ'ο άγγείου και τ'ού κατέβαλε δόλοληρο τ'ο ποσόν, τ'ο όποιο εχε υποχρεθεί δι' τ'ά έδινε γι' αυτό.

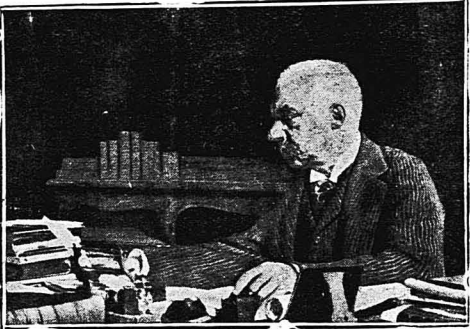
Σε μερικες όμως περιστάσεις, ο κωκιάδης συλλέκτης έπεσε θύμα διαφόρων έπιτηδίων, οι όποιοι εξμεταλλεύοντο την άδυναμία του για τις μακροφραφίες και τ'ά κομνητεχνήματα ίδιους, και τ'ού πρηνήθειαν ψεύτικα τέτοια άποκείμενα.

Μεταξύ τ'ών καλλιτεχνικών ειδών, με τις όποιες κατορθώσε ο Μόργκαν να πλουτίη την πανωκόνηκη του, συμπεριλαμβανόνταν μιά διαμυσία Παναγία τ'ο Ραφαέλο, άγορασθεισα άντι δύομισι εκατομμυρίων φράγκων, δύο πίνακες τ'όν Γκρίνιπτοργ, άντι ενός εκατομμυρίου ή καθεμιά, ένα τοπίο τ'ού Κορτιέμια, μιά εικόνα τ'ο φόν Βένιεν και πλείστα έργα τ'ο Ρέιμπαντ, τ'ού Βάν Ντύ, τ'ού 'Αντέλιο, κ.λ.

'Επίσης θαυμασιά στο είδος της ήταν και ή συλλογή βιβλίων τ'ο Μόργκαν, από την όποια δεν έλειπαν παρ' ελαχίστους από τις περιζήτητες εκδόσεις.

ΜΕΓΑΛΟΦΡΟΣΥΝΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

'Ο Περτινάξ, ο αυτοκράτορας τ'ών Ρωμαίων, εχε διατάξει να μην αναγράφουν τ'ο ύνομα τ'ο στα δημόσια έγγραμματα, γιατί δεν ήσαν δικά του, καθώς έλεγε, αλλά τ'ού κράτους.

'Ο πολυκατομνυριούχος Μόργκαν

